

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 52/2016
04.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.М., због кривичног дела проневера из члана 364. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног П.М., адвоката М.К., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 294/14 од 30.04.2015. године и Вишег суда у Врању Кж 439/15 од 01.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу К 294/14 од 30.04.2015. године и Вишег суда у Врању К 439/15 од 01.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу К 294/14 од 30.04.2015. године, окривљени П.М., оглашен је кривим због кривичног дела проневере из члана 364. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у времену проверавања од две године, не изврши ново кривично дело, те је одређено да рок проверавања почиње да тече од дана правноснажности пресуде. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање паушалног износа од 3.000,00 динара, као и трошкова кривичног поступка у износу од 39.296,00 динара, првостепеном суду у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећено ДП „С.“ из Б., је ради остваривања имовинско правног захтева упућено на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж 439/15 од 01.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног П.М., а првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљеног П.М., адвокат М.К., благовремено је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд

захтев усвоји и укине другостепену пресуду, а предмет врати истом суду на поновну одлуку, с тим да се поступак одржи пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је изрека првостепене пресуде неразумљива, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, јер је, у ситуацији када је приликом пописа утврђено постојање мањка и вишка истоврсних резервних делова, било потребно у изреци пресуде навести и оне резервне делове који се појављују као вишак, за које се тврди да су стари и неупотребљиви делови који се не воде у пописним листама, а које је осуђени наводно сакупљао по погону да би прикрио мањак као што је било неопходно и то да се у изреци пресуде наведе појединачна вредност резервних делова одређене врсте на основу чега би се утврдио исказани мањак а тиме и висина евентуално прибављене противправне имовинске користи.

У захтеву за заштиту законитости бранилац такође наводи да првостепени суд није поступио у складу са налозима из одлуке вишег суда којом је укинута ранија првостепена пресуда, а који се тичу процесних радњи које треба извести, односно питања која треба расправити, што представља повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. у вези члана 462. став 3. ЗКП.

Према наводима захтева, првостепени суд је пропустио да изнесе оцену веродостојности противречних писаних доказа – оригинални примерак пописне листе приложене од стране окривљеног и накнадно исправљен примерак пописне листе на основу кога је утврђен мањак, иако је садржина тих доказа од одлучног значаја за утврђивање постојања предметног кривичног дела, чиме се по оцени овога суда указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Даљим наводима захтева бранилац окривљеног П.М. оспорава неправилност чињеничног стања утврђеног у побијаним правноснажним пресудама и истиче да је првостепени суд пропустио да утврди да ли је уопште постојала могућност да окривљени у наведеном временском периоду у коме је наводно извршена проневера, присвоји било какву ствар из магацина, па и покретне ствари таксативно набројане у изреци пресуде имајући у виду наводе његове одбране којом је истицао да му је био онемогућен самостална приступ у магацин због чега је одбрана инсистирала да се на ове околности у својству сведока саслуша К.Н., као и да се од оштећеног прибави извештај да ли је окривљени радио као магационер у периоду од 31.12.2004. до 31.12.2005. године, као и да је било неопходно да се изврши ново вештачење од стране вештака финансијске струке имајући у виду да је вештак З.М. у свом налазу и мишљењу давао крајње нелогичне одоворе у погледу пописних листи на основу којих је утврђен мањак у магацину, те није дао одговор ни на питање како је и да ли је могла бити утврђена вредност резервних делова која се појављују као вишак, ако

се тврди да се ради о старим деловима које је окривљени наводно, као неупотребљиве прикуписао по погонима да би прикрио мањак.

Поред тога, бранилац окривљеног П.М. у захтеву указује да другостепени суд није ценио наводе жалбе браниоца окривљеног којима је указивано на изнете повреде закона учињене од стране првостепеног суда односно на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у првостепеној пресуди, којим наводима се, по оцени овог суда, указује да је другостепена пресуда донета уз учињену повреду закона из члана 460. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац чија су права ограничена правима која у поступку има окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. у вези члана 462. став 3), члан 438. став 2. тачка 2) и члана 460. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног П.М., оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**